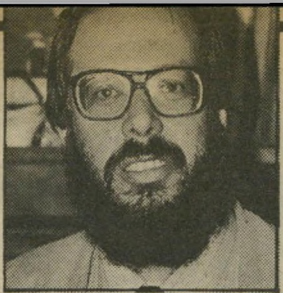

● **ריבקה מיכאלי, מנחה:**
זה הרבר היחיד שעוד לא תיכננת. אני מחכה להודעה. וברצינות — אני לא יודעת!

● **ד"ר אבי עוז, מרצה לספרות:** הפילוסופים והאמנים מלמדים שהרבר המרכזי שאנו יכיר לים ללמוד בחיים זה ללמוד למוות. הלואי שהיה לי האומץ להתמודד כמו דן. המעשה שלו שבר איסור חברתי, וההחצנה מקלה על ההתמודדות.

● **זבי ינאי, עורך „מחשבות“:** זה כמו לשאול חייל איך תתנהג במיקרה שטנק יעמוד מולך. קשה לנבא איך ינהג במיקר זה. הכל היפותטות, שסביר להניח שלא יתגשמו. לכן אני שומר לעצמי, מטעמים של פרטיות, את השערותיי.

● **מרגלית צנעוני, זמרת:** שאלה איזמה. כל תוגת העולם היתה נופלת עלי. הייתי מיד עושה צוואות וכל מיני הוראות-קבע, ומשביעה את משפחתי שיראנו לבני. מכיוון שאני ליצנית, הייתי מתמודדת עם המוות בצחוק, כי זו צורה של הסתכלות מהצר.

● **יורם שטל, עורך-דין:** קשה להתייחס למלאך-המוות, כשי הוא לא בסביבה. דן עשה מעשה אומץ ולא-שיגרתי. אני הייתי מתמודד עד הרגע האחרון, ולא נכנע. הייתי נלחם במחלה עליידי המשך שיגרת-החיים היומיומית, בלי להירדם.

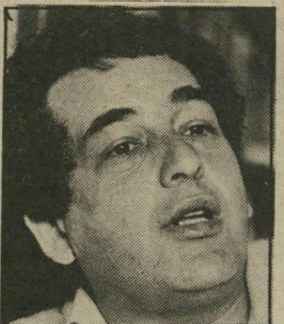
● **ישה ירקוני, זמרת:** אני מעריצה את אומץ-ליבו של דן. אני הייתי נוהגת בריוק להיפר. מסתגרת, מסתירה ככל האפשר, לא מספרת לאיש, אפילו לא למיש פחה, ולא נותנת לאיש לכאוב אתי את כאבי.

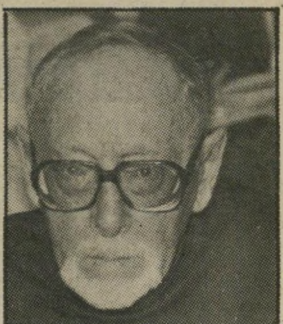
● **אורנה סורת, שחקנית:** קודם כל הייתי סוגרת כל מיני עניינים בעבודה ועניינים אישיים. בזמן שנותר הייתי בורקת את מצבי, וברגע הנכון עוזרת לעצמי לא להגיע למצב נוראי.

● **יוסי שריד, חבר-כנ"ס:** נורא מעניין לי בחיים, לכן הייתי ממשיך הכל כרגיל. לא עסקתי בדברים בטלים, והיריעה על המוות לא תגרום לי לעזוב הכל ולצאת לטיול בעולם. עולמי הוא פנימי, ואת מעשיי הייתי ממשיך, כדי לראות עוד קצת ברכה בעמלי.

● **חיים באר, סופר:** הייתי מצטנף בצד, כמו חתול, ועושה את הדברים הכי אינטימיים שלי: מסים שיחות שלא הספקתי לעשות, מסיים לכתוב דברים שרציתי לכתוב, פוגש עוד כמה אנשים, ובעי-קר הייתי רוצה להיות עם עצמי.

● **יגאל מופנזון, סופר:** הייתי כותב שירים. המוות זה עניין מאוד אישי. לכן הייתי רוצה לעשות אותו בקול רמה דקה. אני לא רואג לנצח, והנצח לא רואג לי. לכן אין לי כוונות לעשות דברים, כדי שישארו אחרי.

● **יעל דיין, סופרת:** ברור שהייתי כותבת עוד ספר. ההנחה שלי היא שכל הזמן יש צורך להתבטא, וכשהזמן קצר או הרצון המידי הוא להוציא את המיטען הקיים.

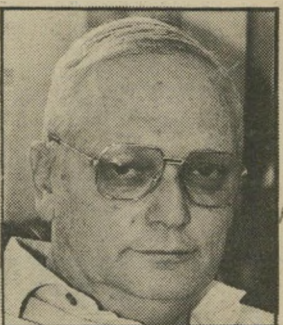
● **לאה שקדיאל, מחנכת:** הייתי עושה חשבון-נפש מוסרי ושואלת את עצמי האם חטאתי, האם היה מחרל, והאם אפשר לתקן את המעשה. בזמן שנותר הייתי רואגת שהקרובים לי יהיו כמו שצריך אחרי מותי, ושמה שאני משאירה בעולם הזה יהיה הכי טוב.

● **דבורה עומר, סופרת:** הייתי אוכלת את כל הממתקים שעששוני אני לא אוכלת כדי לא להשמין. אבל אם הייתי יודעת שהעסק אבוד, לא היה איכפת לי להשיג מין. אני לא יודעת אם הייתי משתפת את המיטען. כל מה שעולה לי בראש עכשיו זה המון שוקולד.

● **קרולין לנגרד, שחמנית:** הייתי נוסעת בכל העולם לחפש רופא טיבעוני, שיציל אותי. אם זה לא היה עוזר, הייתי מסתגרת בבית כדי לאן עוד הסוף.

● **אורח זמורה, מוציא-לאור:** אני עברתי משהו רומה, או יש לי מושג מהי ההרגשה. מחשבה כזו לא מבהילה אותי. הייתי מספר לסוככים אותי, אבל לא עושה חנינה. חיי היו ממשכים כרגיל, עד כמה שאפשר, כי זו ררכי להתמרדר.

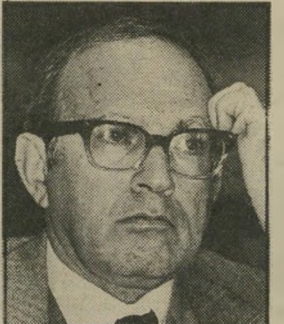
● **בוז אלבלום, סקרן בכיר:** הייתי מתיישב, וכל הזמן כותב שירים, כמו למשל: „קינאתי כחיות / שיש להן חרות / לבחור להן/חיים מאושרים. / קינאתי בחיות / שגם הציידים / המבקשים בן זקם לכלות / אינם ממריים.“

● **דוקטור קובי זר, גינקר-לוג:** האינסטינקט הראשון הוא לתפוס את כל העולם, אבל הייתי מעדיף לסיים עבודות שאני כותב. המוטו שלי הוא דבריו של ברטולט ברכט: כאשר יבוא יומך לעזוב את העולם, תרע לפחות שניסית לשפר אותו.

● **שוש עטרי, שדרנית:** לא מוכנה לחשוב על זה. לא לא: אני מספיק מדוכאת מהסיפור של דן, הוא יקר לי וזה כואב. אני רוצה לחיות בלי לחשוב על המוות עד לרגע האחרון.

● **פרופסור יובל זאמן, חבר-כנסת:** הייתי מנסה להשיג תוצאות שאני חותר להן כל חיי. בשני תחומי עיסוקי, המרעי והל-אומי, קשה להגיע להישגים מיידיים, אבל אולי דווקא כשאין לך סיבה לראוץ לחיידך, כי העסק אבוד ממילא, אז תצליח לעשות דברים.

● **יאיר צבן, חבר-כנסת:** מותו של ארם הוא הרבר האינטימי ביותר שיש לי. אני לא הייתי רוצה להיות מעורב כשמדובר באחרים, ולא לחשוף את עצמי כשמדובר בי.